

Arrest

nr. 307 329 van 28 mei 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 2 april 2024.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp [I.] gelegen in het district Qazrg hayi van de provincie Laghman. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging niet naar school. Gedurende vier à vijf jaar ging u samen met uw familie voor drie à vier maanden naar een plaats op ongeveer tien à vijftien kilometer van de stad Kabul om er druiven te plukken. Jullie deden dit tot twee jaar voor uw vertrek uit het land. Bovendien hadden jullie schapen in [I.] die u gedurende zes à zeven jaar uitliet in de bergen en in de woestijn om te voederen.

Uw neven, de zonen van uw oom langs vaderszijde die reeds voor uw geboorte was overleden, waren allen lid van de taliban. De twee oudste zonen zouden ongeveer zes à zeven jaar geleden lid geworden zijn en de anderen net voor de val van de overheid. Toen u ongeveer elf à twaalf jaar oud was vroeg uw oudste neef [H.] uw vader om zijn zoon de taliban te laten vervoegen. Uw vader weigerde dit. Zes à zeven maanden voor de val van de overheid zouden uw neven een tweede keer bij u thuis gekomen zijn met de vraag hen te vervoegen.

Ongeveer drie maanden voor de val van de overheid werd u door uw twee oudste neven en twee andere talibanleden tegengehouden in de bergen. Ze vroegen u wat u daar aan het doen was met uw schapen en zeiden u te stoppen en met hen mee te gaan om training te krijgen en ongelovigen te doden. Ze zouden u in ruil geld geven. U weigerde en zei hen dat u hen haatte waarna ze u twee à drie klappen gaven en terug weggingen.

Ongeveer tien dagen later werd u door uw twee neven en deze twee talibanleden in de bergen meegenomen naar een kelder in de woestijn waar ook andere jongens aanwezig waren. Diezelfde nacht zei u dat u moest urineren en een talibanlid bracht u naar buiten. Op dat moment wist u te ontsnappen van daar en liep u heel snel naar huis waar u 's ochtends aankwam. Diezelfde dag, terwijl u cricket was gaan spelen met uw vrienden, kwamen deze neven samen met andere talibanleden naar uw huis en vroegen uw vader waar u was. Ze zeiden hem dat als ze u zouden vinden, ze u zouden vermoorden. Eenmaal thuisgekomen vertelde uw vader dat ze op zoek waren naar u. Uw vader zei dat u naar zijn stiefneef, die u ook wel maternale oom noemt, in Jalalabad moest gaan. U verbleef drie dagen bij deze oom alvorens een vriend van hem uw vertrek regelde.

U verliet één à twee maanden voor de val van de overheid in 2021 Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk tot België. U kwam aan in België op 23 oktober 2021 waarna u hier op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Toen u ongeveer twee maanden in Iran was belde u met uw maternale oom die u vertelde dat de taliban en uw neven 's nachts naar jullie huis waren gekomen en naar u hadden gevraagd. Ze zouden uw vader geslagen hebben en gedreigd hebben het huis in brand te steken. Een maand nadat u een verzoek om internationale bescherming in België indiende zouden deze neven tegen uw vader gezegd hebben dat ze u zouden slachten als ze u zouden vinden.

Ter staving van uw verzoek legde u geen documenten voor. U toonde tijdens het persoonlijk onderhoud van 25 april 2023 enkel documenten die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkregen heeft zoals uw bijlage 26 en een document met een samenvatting van onder andere uw gesproken talen, werk en scholing in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van 25 april 2023 stelt u doktersattesten bij te hebben. Gevraagd wat meer informatie te geven over deze attesten, verklaart u een doktersattest van uw hersenen bij te hebben. U haalt aan dat u problemen met uw hersenen heeft en dingen heel snel vergeet en u zou dit probleem al vier à vijf jaar hebben. Gevraagd het attest eens te tonen, herhaalt u dat u minderjarig was toen u hier aankwam en hier verteld te hebben dat u dit probleem had. Ze zouden u gezegd hebben dat als u volwassen wordt, u een afspraak met de dokter hiervoor kon maken maar u miste deze afspraak omwille van uw werk. De documenten die u bezorgt hebben evenwel geen betrekking op uw doktersafpraak of de door u ingeroepen medische problemen maar omvatten de documenten die u reeds eerder verkregen heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en een document met een opsomming over onder andere de talen die u spreekt, uw studies en uw werkervaring in België. Gevraagd of u nog andere documenten bij heeft, stelt u niets anders te hebben. Wanneer u geconfronteerd wordt met dit document over uw gegevens in België, schijnt u geen idee te hebben waarover het document in werkelijkheid gaat. In de documenten die u toonde bij het CGVS zitten met andere woorden geen medische attesten (CGVS, p. 6-7 en 13). Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in het Klein Kasteeltje maakte u bovendien nergens gewag van mentale problemen. Er werd enkel de opmerking gemaakt dat u zweren op uw voeten had die zwaar ontstoken waren en jeuk had over uw ganse lichaam (Fiche Niet-begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 25/10/2021). Uit de genoteerde gegevens bleek ook niet dat u niet in staat zou geweest zijn te antwoorden op de gestelde vragen, maar gaf u gangbare antwoorden. U gaf een uitgebreide beschrijving van uw reistraject en u gaf aan niet verward te zijn (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 25/10/2021). Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u geen bijzondere procedurele noden

nodig te hebben (Vragenlijst Bijzondere Procedure Noden, dd. 17/03/2022) en een goede gezond[...]heidstoestand te hebben (Verklaring DVZ, punt 28). U heeft verder geen attest neergelegd bij DVZ of het CGVS dat dit beweerde geheugenverlies enigszins zou staven en dus blijft het bij een blote bewering. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u het gesprek kon voeren, u de gestelde vragen begreep en u hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Er blijkt nergens uit dat u niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van uw beschermingsverzoek op een dienstige en volwaardige wijze toe te lichten. Gezien u er niet in slaagde uw asielmotieven aannemelijk te maken, komt uw beweerde geheugen-verlies over alsof u dit preventief voorwendt ter verschoning van uw gebrek aan kennis omtrent bepaalde zaken. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt verder op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 zestien jaar en vijf maanden oud te zijn. Uw administratieve geboortedatum werd bepaald op 31 mei 2005 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Op basis van een medische test uitgevoerd op 4 november 2021 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël werd echter met redelijke zekerheid vastgesteld dat u een leeftijd heeft van ouder dan achttien jaar, waarbij 18,2 de jongst geschatte leeftijd is. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op 1 januari 2003. Rekening houdende met deze geboortedatum van 1 januari 2003 wil dit zeggen dat u ook minstens achttien jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 23 oktober 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was. Dat uw geboortejaar op basis van de leeftijdstest aangepast werd van 31 mei 2005 naar 1 januari 2003, is wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 25 april 2023 bij het CGVS hoe oud u bent, stelt u uw leeftijd niet te weten. U zou uw leeftijd ook niet bij benadering kennen daar ze in Afghanistan geen geboortedata neerschrijven. Op de vraag welke leeftijd u dan hier bij aankomst in België opgaf, verklaart u achttien oud gezegd te hebben. Evenwel gesteld dat u bij aankomst toch aangaf zestien en een half jaar oud te zijn, bevestigt u dat u inderdaad zestien à zestien en een half jaar oud was maar voert u aan nu niet meer te weten hoe oud u bent. Geconfronteerd met het leeftijdsonderzoek dat hier werd uitgevoerd en waarbij u een oudere leeftijd bleek te hebben dan de zestien à zestien en een half jaar die u zelf opgaf, geeft u toe dat u op basis van het onderzoek toen achttien jaar oud was (CGVS, p. 4). Gevraagd of u ooit een taskara heeft gehad, stelt u een taskara te hebben en deze naar uw advocaat gestuurd te hebben. Uw leeftijd zou daar ook in vermeld staan maar u weet opnieuw niet welke leeftijd (CGVS, p. 4-5). Uw advocaat gaf aan dat hij nog zou nakijken of de taskara werd ontvangen en er werd op het einde van persoonlijk onderhoud nogmaals gewezen op het belang van uw taskara (CGVS, p. 4-5 en 23). Tot op heden werd deze echter niet ontvangen. Uw advocaat haalde bovendien aan het einde van het persoonlijk onderhoud kort aan dat u ongeschoold bent en dat het CGVS uw precieze leeftijd niet kan weten (CGVS, p. 23). Dat u evenwel uw leeftijd niet zou kennen daar u ongeschoold bent maar bij aankomst in België wel te kennen gaf zestien jaar en vijf maanden oud te zijn en uw ouders u dit vertelden, is weinig coherent (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 25/10/2021).

Daar u niet langer als minderjarige kan worden beschouwd op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofd geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofd kunnen vaststellen.

Verder bent u vaag en tegenstrijdig in uw opeenvolgende verklaringen bij DVZ en het CGVS over het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan. Waar u bij de registratie van uw verzoek aangaf uw land één jaar geleden, zijnde eind 2020, verlaten te hebben, verklaarde u tijdens uw interview bij DVZ van 17 maart 2022 ook één jaar voordien, zijnde begin 2021, vertrokken te zijn (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 25/10/2021; Verklaring DVZ, punt 32). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van 25 april 2023 beweert u dan weer ongeveer één jaar geleden, zijnde begin 2022, het land verlaten te hebben. Meer specifiek bij het CGVS gevraagd in welk jaar u dan vertrok, stelt u één à twee maanden voor de val van de overheid vertrokken te zijn, welk jaar dit precies was, kan u niet zeggen (CGVS, p. 5). De val van de overheid vond echter plaats in augustus 2021 wat zou willen zeggen dat u volgens uw verklaringen in juni of juli 2021 uit het land vertrokken zou zijn. Ofschoon u verklaart ongeschoold te zijn, legt u wel heel erg uiteenlopende verklaringen aangaande uw vertrek af waardoor uw geloofwaardigheid reeds wordt aangetast.

Verder dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers

niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw neven langs vaderszijde, die lid waren van de taliban, u wilden rekruteren.

Vooreerst verklaarde u bij DVZ algemeen dat de taliban u met kracht meenamen om u te trainen en op te voeden en sprak u niet over uw neven langs vaderszijde die u trachtten te rekruteren. Ook bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming haalde u enkel aan dat de taliban u vroeg om met hen mee te doen aan de jihad en repte u met geen woord over deze neven (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, dd. 25/10/2021). Gevraagd bij het CGVS waarom u in uw vorig interview niets vermeldde over deze neven die bij de taliban zaten, poneert u dat ze u daar niets over gevraagd hebben (CGVS, p. 14-15). Evenwel had u in één zin kunnen toevoegen dat het uw neven waren, die bij de taliban zaten, die u wilden meenemen. Dat u nalaat ook maar iets over deze neven te vermelden in uw vorige interviews, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovendien bent u vaag niet consistent in uw verklaringen over uw neven. U zou zes neven langs vaderszijde hebben die ook in uw dorp [I.] wonen en hun vader, de broer van uw vader, zou reeds overleden zijn. U spreekt over uw twee oudste neven [H.] en [S.] die 'vooral' lid waren van de taliban (CGVS, p. 11-12). Daarnaast zouden er nog vier andere neven zijn die ook lid waren van de taliban maar 'in mindere mate' (CGVS, p. 13). Een derde neef zou [Am.] zijn maar hij zou u niet zo lastiggevallen hebben (CGVS, p. 15). Wanneer u gevraagd wordt of er nog andere talibanleden waren die u lastigvielen, vermeldt u plots een neef genaamd [O.], die u ook veel zou geslagen hebben. Geconfronteerd met uw eerdere beweringen over de twee oudste neven [H.] en [S.], poneert u dat [O.] de vierde broer in de rij was en hij u de laatste tijd, voor de taliban aan de macht kwam, vroeg om zich aan te sluiten bij de taliban tegen betaling. Verder gevraagd naar de andere twee resterende neven, haalt u nog de namen [As.] en [I.K.] aan, maar zij zouden u niet lastiggevallen hebben (CGVS, p. 15). Wanneer u dan tijdens uw vluchtrelaas uitgebreid vertelt over uw twee neven die u een eerste keer lastigvielen in de bergen en er opnieuw gepeild wordt naar hun namen, stelt u plots dat dit [H.] en [R.] waren, maar over de naam [R.] bent u niet zeker, het zou ook [Ar.] kunnen zijn. Gevraagd of het dan niet [S.] was zoals u eerder aanhaalde, antwoordt u vaag dat het [Ar.] of [S.] kan zijn maar dat u het vergeten bent (CGVS, p. 17-18). Dat u zo twijfelt aan de namen van uw eigen neven, die u persoonlijk zouden lastiggevallen hebben en u meermaals gevraagd zouden hebben om de taliban te vervoegen, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Temeer het ook net die twee neven zouden geweest zijn die u gevangennamen.

Voorts bent u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdig over wanneer u voor het eerst gevraagd werd om te taliban te vervoegen. Uw oom, de vader van deze neven die reeds elf à twaalf jaar geleden overleden was, zou ook lid geweest zijn bij de taliban en geen goede band met uw vader gehad hebben. U pretendeert dat deze oom altijd naar jullie huis kwam [...] om uw vader naar zijn oudste zoon te vragen en de taliban te laten vervoegen. Hij zou uw vader verteld hebben dat u lessen zou krijgen en dat hij zou zorgen voor u. Gevraagd sinds wanneer die oom dit aan uw vader vroeg, poneert u plots vreemd genoeg dat dit ongeveer sinds vijf à zes jaar was. Ter bevestiging gevraagd of uw oom niet al langer overleden was, haalt u aan dat hij reeds overleden was voordat u geboren was en later aan uw vader vroeg om u aan hem te geven zodat u met hem mee kon gaan. Hoe uw oom dit vijf à zes jaar geleden kon vragen aan uw vader terwijl hij toch al langer overleden was, tracht u zich te verschonen door te stellen dat het eigenlijk uw oudste neef was die dit aan uw vader vroeg en niet uw oom (CGVS, p. 12). Uw advocaat maakte op 11 mei en 22 mei 2023 nog de gelijkaardige opmerking op de notities van het persoonlijk onderhoud dat uw oom elf jaar geleden overleed en dat het zijn oudste zoon was die vijf à zes jaar geleden naar uw huis kwam om u mee te nemen. Deze poging tot verweer doet evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat u tot tweemaal toe over uw oom sprak die uw vader verzocht om u de taliban te laten vervoegen terwijl u in werkelijkheid uw neef bedoelde.

Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan uw ontvoering door deze neven. Zo bent u tegenstrijdig bij DVZ en het CGVS over het aantal keren dat de taliban u meenamen. Bij DVZ gaf u te kennen een eerste keer te zijn meegenomen door de taliban maar weg te zijn gelopen. Daarna zouden ze u gevonden hebben en zouden ze u een tweede keer meegenomen en mishandeld hebben. Opnieuw wist u evenwel te ontsnappen (Vragenlijst, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart u dan weer een eerste keer te zijn lastiggevallen in de bergen door uw neven samen met andere taliban. Uw oudste neef zou u gezegd hebben met hen mee te gaan tegen betaling om lessen en training te krijgen. U zou hem echter hebben afgewezen waarna hij u twee à drie klappen zou gegeven hebben en terug weggegaan zijn. Tien dagen later zouden ze u dan meegenomen hebben vanuit de bergen naar een kelder (CGVS, p. 16 en 18). Ter bevestiging gevraagd of u dan één keer daadwerkelijk bent meegenomen door uw neven, antwoordt u van wel. U zou ook in uw vorig interview gezegd hebben één keer te zijn meegenomen. Ze zouden ervoor wel een keer gekomen zijn en gevraagd hebben om mee te gaan (CGVS, p. 21).

Waar u daarnaast eerst bij het CGVS pretendeert dat ze u lastigvielen in de bergen en ze drie weken later opnieuw kwamen en u toen meenamen, stelt u later bij het CGVS dat de tweede keer ongeveer tien dagen na de eerste keer was. Gevraagd waarom u eerder dan zei dat deze tweede keer drie weken later was, ontkent u drie weken gezegd te hebben maar wel drie maanden. Drie maanden voor de val van de overheid zouden ze u hebben meegenomen in de periode dat ze mensen verzamelden om de overheid te laten vallen (CGVS, p. 18-19). Waarom u dan sprak over drie weken, is niet duidelijk.

Ook uw verklaringen over uw zogenaamde ontsnapping zijn allesbehalve geloofwaardig. U haalt aan dat ze u blinddoekten en u niet wist waar ze u naartoe brachten. U zou in een auto gezeten hebben maar hoever die auto reed weet u niet, u kan enkel zeggen dat het niet heel ver was. Eenmaal u uw ogen terug kon openen, zou u gezien hebben dat u in de woestijn in een kelder zat. Diezelfde nacht wist u te ontsnappen van die plaats naar huis. Gevraagd hoe u thuis wist te raken als het middernacht was en u niet wist waar u was, voert u aan dat het licht werd en u ongeveer om negen uur in het dorp aankwam en naar huis bent gegaan. Verder gevraagd hoe u wist welke richting u moest uitgaan vanuit de plaats waar u gevangen zat, stelt u dat u gewoon bent beginnen lopen omdat u heel bang was en in de richting van de berg liep. Aan de andere kant van de berg zou dan uw dorp gelegen hebben (CGVS, p. 16 en 19-20). Dat u verklaart niet te weten waar u zat opgesloten daar u geblinddoekt was, maar dan toch 's nachts in het donker weet te ontsnappen van die plek en zoveel uren later weet aan te komen in uw dorp, doet niet in het allerminst de wenkbrauwen fronsen. Dat u voorts zomaar weet te ontsnappen terwijl er zeker zes à zeven taliban aanwezig zouden geweest zijn op de plaats waar u gevangen zat, is eveneens opmerkelijk. Of er iemand van de taliban achter u aan is gekomen, weet u overigens niet. Er zou wel geschoten en geroepen zijn op u maar u was bang en zou heel hard gelopen hebben dus u heeft geen idee of u achtervolgd werd (CGVS, p. 20). Waar u trouwens bij DVZ beweerde in de nacht weggelopen te zijn en naar uw maternale oom te zijn gelopen, verklaart u bij het CGVS dat u diezelfde nacht nog wist te ontsnappen en naar uw huis in uw dorp bent gelopen. Vervolgens zou u de volgende avond naar de stiefneef van uw vader, die u ook wel maternale oom noemt, in Jalalabad zijn gegaan (Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 16 en 21).

Dat u na uw ontsnapping van de taliban bovendien cricket gaat spelen ondermijnt verder de waarachtigheid van uw vluchtrelaas. U poneert dat u bent thuisgekomen en uw vader heeft verteld over het incident en hij u gezegd zou hebben dit aan de politie te vertellen (CGVS, p. 16). Later in de namiddag zou u vervolgens cricket zijn gaan spelen met andere jongens. Uw twee neven en andere taliban zouden laat die avond naar uw vader gekomen zijn en naar u gevraagd hebben waarop uw vader u wegzond naar Jalalabad naar zijn stiefneef (CGVS, p. 21). Uw houding is geenszins verenigbaar met uw beweerde vrees voor vervolging.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er ook op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U heeft geen weet van andere jongens uit uw dorp die zoals u zouden zijn meegenomen door de taliban om hen te vervoegen en de enige reden waarom de taliban volgens u zo graag wilden dat u hen vervoegde was omwille van uw neven die ook bij de taliban zaten. Omdat jullie niet goed met elkaar waren en jullie elkaar haatten, zouden ze u meegenomen hebben. Ze zouden meer bepaald gewild hebben dat u iets zou overkomen (CGVS, p. 21-22).

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. U legt geen documenten voor die deze appreciatie van het CGVS kunnen wijzigen.

U legt verder geen enkel document neer ter staving van uw identiteit of vluchtmotieven maar beroept zich enkel op uw verklaringen die, zoals supra uiteengezet, niet overtuigend zijn. Het bewijs van identiteit is overigens een essentieel element in iedere procedure en de verzoeker om internationale bescherming moet in dit verband de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken kunnen voorleggen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_

COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke

slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot uw achttienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen (Kennisgeving beslissing leeftijdsbepaling dd. 25/11/2021; CGVS, p. 5).

Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 2 april 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat hij diende te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omdat hij weigerde in te gaan op hun vraag om zich bij hen aan te sluiten.

Voor alles moet worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat verzoeker valse verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd. Deze vaststelling laat toe te besluiten dat hij er niet voor terugschrikt om te pogen de Belgische autoriteiten te misleiden en impliceert dat niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan wat hij verklaart.

Verzoeker probeert het feit dat hij incorrecte verklaringen aflegde omtrent zijn leeftijd goed te praten door aan te geven dat hij zijn exacte geboortedatum niet kent. Hij gaat er hiermee aan voorbij dat hij, toen hij zich op 25 oktober 2021 aanmeldde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde dat hij zestien en een half jaar oud was. Verzoeker kan niet voorhouden niet te weten hoe oud hij is en toch een leeftijd meedelen. Verzoeker heeft zich bewust voorgedaan als een minderjarige om op die wijze, onterecht, bijkomende voordelen te genieten. Waar verzoeker er in tweede instantie op wijst dat de bottest die hij op 18 november 2021 onderging – en waaruit bleek dat hij zeker ouder was dan achttien jaar – onbetrouwbaar is, moet worden gesteld dat de bevoegde dienst voogdij een beslissing heeft genomen waarin, op grond van het gevoerde onderzoek, wordt gesteld dat hij als meerderjarig wordt beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij deze beslissing heeft aangevochten bij de Raad van State, laat staan dat deze beslissing zou zijn vernietigd door dit rechtscollege. Deze beslissing is dus in het rechtsverkeer en dient te worden gerespecteerd. De bedenkingen die verzoeker heeft omtrent de waarde van het onderzoek dat gebeurde laten hier niet anders over oordelen. Indien verzoeker meent dat hij een andere leeftijd heeft, komt het hem toe hiervan het bewijs te leveren aan de hand van een rechtsgeldig document. Verzoeker doet dit niet. Hij toont met zijn betoog niet aan dat verweerder onterecht of op onredelijke wijze aangaf dat zijn algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast doordat hij initieel verklaarde dat hij minderjarig was.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker aangaf verscheidene Europese landen te hebben doorkruist alvorens in België te arriveren. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en dat hij het resultaat van het onderzoek van dit verzoek afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan. Het gegeven dat verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij, in de plaats van een volgens hem nuttig medisch attest te pogen te verkrijgen, prioriteit geeft aan een tewerkstelling in België – terwijl hij tijdens de procedure opvang kan genieten en dus geenszins moet werken om te kunnen “overleven” – vormt een bijkomende indicatie dat andere motieven dan de nood aan een internationale beschermings-status, verzoeker ertoe brachten naar België te reizen en zijn verklaringen dus niet zonder meer kunnen worden beschouwd als een waarheidsgetrouwe weergave van de realiteit.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing opgemerkt dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker lijdt aan geheugenverlies. Hij heeft hierbij correct opgemerkt dat verzoeker bij een eerste onderhoud geen gewag maakte van mentale problemen en dat er ook geen enkel medisch document werd aangebracht om zijn beweringen inzake geheugenproblemen te onderbouwen. Verweerder heeft op goede gronden aangegeven dat het beweerde geheugenverlies wordt aangewend als een soort preventieve verschoning aangaande zijn gebrek aan kennis van bepaalde zaken. Verzoekers bemerking dat het feit dat hij geen medische documenten kan aanbrengen niet wil zeggen dat deze documentatie niet bestaat is een dooddoener. Indien er medische certificaten zijn die aantonen dat verzoeker geheugenproblemen kan hebben, dan kwam het hem toe deze aan te brengen. Hij heeft dit niet gedaan. Verzoekers standpunt dat de complexiteit en de

stress van de asielprocedure een invloed kunnen hebben op zijn vermogen om consistent te antwoorden kan evenmin overtuigen. Het gehoor gebeurde in goede omstandigheden, waarbij verzoeker een beroep kon doen op een tolk en werd bijgestaan door een advocaat. Er werden hem bovendien zeer eenvoudige vragen gesteld omtrent situaties die hij beweerde te hebben meegemaakt en er mag worden verwacht dat op dergelijke vragen, ook in stresssituaties, consistent kan worden geantwoord. Verzoekers toelichting dat hij ongeschoold is en niet heeft geleerd *“hoe hij systematisch moet denken over tijd, data en kalenders”*, wat nochtans belangrijk is voor iemand die stelt steeds in de agrarische sector te hebben gewerkt, leidt niet tot een ander besluit. Verzoeker gaat ook voorbij aan het feit dat tal van inconsistenties in zijn verhaal niet tijd gerelateerd zijn. Zijn bewering dat het feit dat de zweren die hij op zijn voeten heeft en de jeuk die hij ervaart kunnen wijzen op een breder trauma heeft geen enkele wetenschappelijke onderbouw en kan ook geen verantwoording vormen voor de vastgestelde inconsistenties.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich uitput in het verzinnen van allerhande mogelijke verklaringen voor het feit dat zijn asielrelaas op tal van punten – die duidelijk en gedetailleerd zijn weer-gegeven in de bestreden beslissing – geen steek houdt, maar hiermee niet aantoonst dat verweerder onredelijk tot zijn besluit kwam.

De volgens de Raad determinerende overweging in de bestreden beslissing, met name dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekruteringen omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten – een standpunt dat steun vindt in de door verweerder aangebrachte documentatie –, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoekers bewering dat deze groepering zou hebben getracht hem te rekruteren een weergave van de realiteit is, wordt niet in vraag gesteld. Deze overweging volstaat in casu op zich om te besluiten dat verzoekers asielrelaas niet plausibel is. Verzoekers beschouwingen inzake een aantal andere overwegingen in de bestreden beslissingen leiden niet tot een andere conclusie.

De Raad kan verweerder bijtreden in zijn vaststelling dat verzoekers asielrelaas totaal ongeloofwaardig is.

Tevens moet worden opgemerkt dat verzoeker, door erop te wijzen dat uit een studie blijkt dat wanneer iemand meermaals wordt gehoord hij niet steeds een consistent verhaal vertelt, niet aantoonst dat verweerder onredelijk optrad door geen geloof te hechten aan een relaas dat niet wordt onderbouwd met bewijskrachtige stukken en dat, gelet op de vele inconsistenties, volstrekt ongeloofwaardig is.

Verzoekers bewering dat hij lijdt aan een ernstige depressie blijft ongestaafd en de eventualiteit dat een vreemdeling depressief en angstig is impliceert hoe dan ook niet dat moet worden aangenomen dat deze vreemdeling niet in staat is om een feitelijke situatie eenvoudig toe te lichten.

Verzoeker stelt nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn *“verwestering”*. Hij verwijst hierbij naar het feit dat hij zijn land van herkomst reeds enige tijd geleden heeft verlaten. Hij houdt voor dat hij zich anders is beginnen te gedragen en te kleden en dat hij naar Westerse muziek luistert.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghansen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, blz. 13-14).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar de duur van zijn verblijf buiten Afghanistan toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een gedrag vertoont dat in Afghanistan niet aanvaardbaar is.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in een traditioneel gezin in Afghanistan, dat hij er werkte, dat hij toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd

door de samenleving waarin hij opgroeide naar Europa reisde, dat hij – indien zijn verklaringen hieromtrent correct zijn – minder dan drie jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat hij actueel geen traditionele Afghaanse kledij draagt en *“heden ten dage ook naar Westerse muziek [luistert]”* effectief een uitdrukking is van een echte overtuiging die verboden is of afgekeurd wordt in zijn land van herkomst. Hij maakt evenmin aannemelijk dat zijn kledingstijl en het feit dat hij naar bepaalde muziekgenres luistert tijdens zijn verblijf in Europa moeten worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit, waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft en waardoor hij zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

De verwijzing door verzoeker naar oudere informatie, zijn theoretische beschouwingen omtrent de *“toekomstgericht beoordeling”* die moet gebeuren en zijn uiteenzetting over *“het voordeel van de twijfel”* leiden niet tot een ander besluit.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

Het eerste middel is ongegrond.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermings-status, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend. Hij houdt tevens voor dat verweerder, bij het beoordelen of hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aan-toont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker stelt dat verweerder niet motiveert waarom hij een algemene aanbeveling van het UNHCR naast zich neerlegt gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing gedetailleerd wordt uiteengezet

waarom in casu werd geoordeeld dat hij geen risico loopt om te worden geïdoleerd en waarom de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan toelaat te concluderen dat hij er geen reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zijn betoog dat verweerder, op dit vlak, tekortkwam aan de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is een ontkenning van de realiteit.

Verzoeker stelt verder dat het niet is uitgesloten dat een economische crisis of hongersnood een reden kan zijn om de subsidiaire beschermingsstatus toe te staan

De kernvraag hierbij is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheids-middelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan bijgevolg geen aanleiding kan geven tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Daarenboven moet worden aangegeven dat uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij een sociaal netwerk heeft in Afghanistan waarop hij kan terugvallen.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. De verwijzing door verzoeker naar een arrest van de Raad – dat daarenboven geen enkele precedentswaarde heeft – waarbij werd aangegeven dat er op een bepaald ogenblik onvoldoende informatie was om te kunnen oordelen of de taliban niet zelf vooral aan de basis lagen van de bestaande precaire socio-economische situatie laat niet toe tot een ander besluit te komen.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan january 2023, blz. 34) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door erop te wijzen dat het UNHCR in een rapport de veiligheidssituatie in Afghanistan als onvoorspelbaar beschreef en dat in een verslag van Nansen werd aangegeven dat de veiligheidssituatie enkel zal verslechteren – een voorspelling die niet echt is uitgekomen

– toont verzoeker niet aan dat er geen deugdelijke risico-inschatting gebeurde of kan gebeuren en dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In zoverre hij er nogmaals op wijst dat hij in Afghanistan het slachtoffer dreigt te worden van geweld omdat personen die terugkeren uit Europa er als “rijik” worden beschouwd, moet worden herhaald dat geenszins blijkt dat verzoeker er herkenbaar zal zijn als een persoon die ooit in Europa verbleef. Verzoeker spreekt zichzelf daarenboven ook tegen aangezien hij tevens voorhoudt dat personen die terugkeren uit Europa in Afghanistan veelal als “mislukkelingen” worden aanzien.

De Raad kan verder niet inzien hoe verweerder artikel 48 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden door te besluiten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermings-status. Voormelde bepaling heeft immers betrekking op de erkenning als vluchteling.

Aangezien verweerder, alvorens tot zijn besluit te komen, een deugdelijk onderzoek heeft doorgevoerd dat in redelijkheid aanleiding gaf tot de vaststelling dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming te worden erkend blijkt niet dat verweerder artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheids-beginsel heeft geschonden.

In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingen-wet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdrags-bepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan en onterecht besloot dat verzoeker geen nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK